



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **J. B.**, bytem X, zast. Mgr. Jiřím Urbánkem, advokátem se sídlem Na Kozačce 7, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti : **1) Obec Stará Paka**, se sídlem Revoluční 180, Stará Paka, **2) J. K.**, bytem X, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. října 2014, č.j. 16421/DS/2014-2-Ma, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Stará Paka jako silničního správního úřadu ze dne 28. 7. 2014, č. j. OUSP/SU-323/2014, sp. zn. OUSP/52/2014JD, kterým prvostupňový správní orgán nařídil žalobkyni odstranění pevných překážek umístěných bez povolení na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemcích č. st. 10, p. č. 593/1 a p. č. 534/15, všechny v k. ú. Karlov u Roškopova, obec Stará Paka (dále jen také

„předmětné pozemky“), dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

II. Obsah žaloby

Žalobkyně vytkla žalovanému, že silniční správní úřad vydal své rozhodnutí v době, kdy probíhalo správní řízení o deklaraci předmětných pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, které v té době nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím.

Silniční správní úřad tak mohl buď vyčkat na nabytí právní moci rozhodnutí o existenci účelové komunikace na dotčených částech příslušných pozemků, nebo musel dojít v řízení o odstranění překážek ke zjištění, že se na místě těchto překážek účelová komunikace skutečně nachází. K takovému zjištění mohl ovšem dospět pouze na základě provedeního dokazování. Tak tomu ovšem nebylo, silniční správní úřad neprovedl v podstatě žádné dokazování a to přes to, že žalobkyně navrhovala provedení důkazů označených k prokázání svých tvrzení. Navrhované důkazy vůbec neprovedl s tím, že jejich provedení by bylo nadbytečné.

Dle názoru žalobkyně se totiž na předmětných pozemcích veřejně přístupná účelová komunikace nenachází. A to přesto, že v mezidobí rozhodnutí Obecního úřadu Stará Paka o existenci účelové komunikace na dotčených částech pozemků právní moci nabylo. Důkaz tímto rozhodnutím však neprovedl ani silniční správní úřad, ale ani žalovaný.

Pokud z rozhodnutí silničního správního úřadu nevyplývá, na základě jakých důkazů dospěl ke zjištění, že se na příslušných částech pozemků nachází účelová komunikace, je takové rozhodnutí dle žalobkyně zcela nepřezkoumatelné a tudíž mělo být žalovaným zrušeno. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že následně po rozhodnutí o odstranění překážek z účelové komunikace nabylo právní moci rozhodnutí o její existenci. Žalovaný tak měl rozhodnutí OÚ Stará Paka zrušit a vrátit mu věc k novému projednání.

Žalobkyně následně z opatrnosti namítla, že na dotčených částech pozemků se nenachází účelová komunikace, jak k tomu dospěl OÚ Stará Paka a žalovaný, resp. že zejména u pozemků st. p. č. 10 a p. p. č. 75/1 nebyly naplněny její znaky (patrnost cesty v terénu, souhlas vlastníka s užíváním pozemku jako cesty a komunikační potřeba).

Závěrem se žalobkyně vyjádřila k námitce podjatosti proti úřední osobě, kterou ve správním řízení vynesla. Učinila tak s ohledem na rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 6. 6. 2014 č.j. OUSP/SU-231/2014, kterým se žalobkyni uložilo zdržet se dalšího umísťování pevných překážek. V tomto rozhodnutí dotčená úřední osoba mimo jiné uvedla *„Žádosti o vydání předběžného opatření správní orgán vyhověl, zejména za účelem navodit takový stav, který se blíží co nejvíce zákonnému stavu a aby se zamezilo účastníku řízení pí. B. pokračování v protiprávním jednání.“*

Správní orgán tak prostřednictvím úřední osoby konstatoval protiprávnost jednání žalobkyně ještě před tím, než bylo ve věci vydáno meritorní rozhodnutí. Za

této situace lze dle žalobkyně pochybovat o tom, jestli mohlo být rozhodování správního orgánu ve věci existence účelové komunikace na předmětných pozemcích nestranné, když je z jeho strany dopředu tvrzeno, že se dopustila svým jednáním protiprávního jednání, tedy, že se na místě pevných překážek (umístěných převážně na pozemku st. p. č. 10) nachází účelová komunikace.

Ve spojitosti se způsobem, jakým bylo správní řízení vedeno, tedy, že nebyly prováděny důkazy navrhované žalobkyní, zatímco byli vyslýcháni svědci, které si správní orgán prostřednictvím úřední osoby vybral a zároveň byl ze strany stejné osoby v podstatě konstatován výsledek sporu ještě před samotným rozhodnutím (tím, že bylo jednání žalobkyně spočívající v úpravách jejího pozemku označeno jako protiprávní – viz výše), vyjádřila žalobkyně důvodné obavy o možné podjatosti této osoby, přestože nemá vědomost o tom, že by měla poměr k věci či účastníkům řízení.

Žalobkyně proto závěrem navrhla, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Ve vyjádření k žalobě polemizoval žalovaný s jednotlivými žalobními námitkami.

Konstatoval, že není možné ignorovat dosavadní vývoj uvedené kauzy (tj. nejen tohoto správního řízení), tedy pravomocná rozhodnutí, která byla ohledně povahy oné cesty vydána. Jde o pravomocné rozhodnutí

a) OÚ Stará Paka čj. OUSP/304/45/SU/2009 ze dne 01. 12. 2011, kterým bylo ukončeno správní řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace – p. p. č. 75/1,

b) Krajského úřadu Královéhradeckého kraje čj. 15045/DS/2009-Nv. ze dne 17. 08. 2009, kterým došlo k zamítnutí odvolání paní J. B. a pana M. P., která směřovala proti rozhodnutí OÚ Stará Paka čj. OUSP/159/SU/2009 ze dne 10. 06. 2009, kterým bylo rozhodnuto o tom, že komunikace procházející po pozemcích p. p. č. 593/1, části p. p. č. 534/15 a části p. p. č. 75/1, všechny v katastrálním území Karlov u Roškopova, je účelovou komunikací dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl zcela jednoznačně, z jakých podkladů vycházel:

a) krom toho, že odkázal na uvedená rozhodnutí, poukázal rovněž na podmínku stavebního povolení opěrné zdi silnice III. třídy, že nesmí dojít k zásahu do veřejně přístupné účelové komunikace, která se nachází mezi domem čp. 10 a touto zdí.

b) dle vyjádření Správy silnic Královéhradeckého kraje (příspěvková organizace Královéhradeckého kraje vykonávající vlastnické právo k uvedené silnici III. třídy i

silničnímu pozemku) pak nesvědčí žalobkyni žádný právní titul pro její jednání – umístění svodu vody na p. p. č. 534/15 ve vlastnictví Královéhradeckého kraje.

c) dále je v odůvodnění uvedeno, že správní orgán rozhodoval o věci za situace, kdy žalobkyně již opakovaně umísťovala nepovolené pevné překážky na pozemní komunikaci (prkna, vysazené stromy) a jeho nynější postup je rovněž podpořen i zásadou legitimního očekávání, tj. aby při rozhodování skutkově prakticky identických situací nevznikaly nedůvodné rozdíly (bylo by jistě nemyslitelné, aby bylo v jednom řízení o úseku cesty shledáno, že tato je veřejně přístupnou účelovou komunikací a v následném řízení vedeném o odstranění nepovolených pevných překážek bylo shledáno, že se v místě veřejně přístupná účelová komunikace nenachází – takovýto závěr by byl možný při změně skutkového stavu oproti situaci, kdy bylo vydáno prvotní rozhodnutí, avšak taková změna skutkového stavu v dané situaci nenastala, což netvrdí ani žalobkyně).

d) dále ono rozhodnutí odkázalo na (byť v té době nepravomocné) rozhodnutí téhož správního orgánu, kterým byla deklarována právní povaha částí pozemků, po nichž veřejně přístupná účelová komunikace vede.

e) je odkázáno na stanovisko veřejného ochránce práv k dané kauze, který své šetření uzavřel tak, že se v případě dané cesty o veřejně přístupnou účelovou komunikaci bezpochyby jedná.

Silniční správní úřad dále uvedl, proč považuje žalobkyní navržené důkazy (snažící se prokázat to, že uvedená cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací) za nadbytečné. Za takovéto situace je žalovaný přesvědčen, že správní orgán prvního stupně zcela dostatečně a konkrétně uvedl, proč shledal, že se v daném místě nachází veřejně přístupná účelová komunikace.

Dále se žalovaný vyjádřil k názoru žalobkyně, že měl být proveden důkaz správním rozhodnutím. Dle žalovaného při naplňování zásady materiální pravdy správní orgán nemusí vycházet jen z provedeného dokazování, ale i z jiných podkladů pro vydání rozhodnutí (viz § 50 odst. 1 správního řádu). Tímto jiným podkladem bylo právě rozhodnutí o posouzení právní povahy oné cesty. Dále třeba poukázat na to, že žalobkyně měla v řízení ukončeném rozhodnutím o posouzení povahy cesty postavení účastníka řízení a aktivně využívala svých procesních práv a obsah tohoto rozhodnutí jí byl znám. Není tedy zcela jasné, proč měl být proveden takovýto rozhodnutím důkaz.

Za zcela chybnou považoval žalovaný úvahu žalobkyně v tom ohledu, že pochybil, pokud věc v odvolacím řízení nevrátil k novému projednání. Pokud by tak učinil, tedy kdyby dle požadavku žalobkyně odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, pak by byl tento vázán v té době pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, tedy ani žalobkyně by nemohla za pomoci jakýchkoli argumentů tuto skutečnost o právní povaze cesty zpochybnit. Výsledkem rozhodovací činnosti správního orgánu prvního stupně by tak opět bylo konstatování, že došlo k umístění nepovolených pevných překážek na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Takovýto žalobkyní navrhovaný postup by však byl stěžejně pochopitelným formalismem.

Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Další podání žalobkyně

Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného a vyjádření osoby zúčastněné na řízení podala ve věci **repliku ze dne 7. 10. 2015**.

Uvedla, že žádná ze skutečností, na které odkazoval žalovaný, neprokazuje, že by se na předmětných pozemcích nacházela účelová komunikace. Pokud správní orgán odkazoval na zjištění učiněná v jiných řízeních, či na to, že v minulosti byla deklarována účelová komunikace nacházející se na pozemcích p. p. č. 534/15, p. p. č. 75/1 a p. p. č. 75/2, odkázala žalobkyně na nepřípustnost takového postupu, což podpořila odkazy na závěry Krajského soudu v Hradci Králové obsažené v jeho rozsudku sp. zn. 30A 122/2012 ze dne 31. 1. 2014 a závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 36/2014 ze dne 2. 1. 2015.

Pokud nebylo pravomocně rozhodnuto o existenci účelové komunikace na pozemku st. p. č. 10, měl silniční správní úřad buď vyčkat na nabytí právní moci rozhodnutí o existenci účelové komunikace na dotčených částech příslušných pozemků, tj. i pozemku st. p. č. 10, nebo musel dojít v řízení o odstranění překážek ke zjištění, že se na místě těchto překážek účelová komunikace skutečně nachází.

Dle jejího názoru z rozhodnutí silničního správního úřadu vyplývá, že k obsluze okolních nemovitostí bylo možné využít cestu přes pozemek p. č. 593/1. Pokud jeho užití v důsledku eroze je nyní ztíženo, měly se správní orgány zabývat otázkou, do kdy bylo možné tuto cestu užívat. V případě, kdyby její užití bylo ztíženo v posledních letech (dle žalobkyně kolem roku 2008), pak by nebyly naplněny znaky účelové komunikace v jeden okamžik a účelová komunikace by tak nevznikla. Pokud byl v minulosti poskytnut souhlas s užitím příslušných pozemků jako cesty (což žalobkyně zejména ve vztahu k pozemku st. p. č. 10 popírá), prokazatelně byl vzat zpět, když poslední desetiletí žalobkyně umísťováním překážek brání užití pozemku st. p. č. 10, když se domnívala a nadále domnívá, že se zde žádná účelová komunikace nenachází. V takovém případě by v době, kdy vznikla nezbytná komunikační potřeba užívat dotčené pozemky (dle žalobkyně k tomu došlo nejdříve v r. 2008, pokud vůbec), zde již nebyl souhlas vlastníka takového pozemku k jeho užití jako cesty.

Závěrem žalobkyně vyslovila nesouhlas s tím, že všechna pochybení by byla zhojena v důsledku toho, že v mezidobí nabylo právní moci rozhodnutí o existenci účelové komunikace, nacházející se mimo jiné na pozemku st. p. č. 10. Pokud je rozhodnutí Obecního úřadu Stará Paka nepřezkoumatelné, nemá dle žalobkyně žalovaný jinou možnost, než takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení. A to přesto, že v takovém novém řízení by již silniční správní úřad mohl konstatovat existenci účelové komunikace s ohledem na pravomocné rozhodnutí konstatující její existenci. Byť se může takový postup jevit jako přílišný formalismus, nemůže dle žalobkyně být nepřezkoumatelné rozhodnutí

potvrzeno, a to ani v takovém případě, kdy v mezidobí nabylo právní moci rozhodnutí o existenci účelové komunikace na dotčených pozemcích.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

Obec Stará Paka svého práva podat ve věci písemné vyjádření nevyužila.

Další osoba zúčastněná na řízení J. K. podal **vyjádření ze dne 4. 2. 2015**.

V něm se věnoval rozsáhlé polemice s jednotlivými žalobními tvrzeními, která navíc často porovnával s jinými tvrzeními žalobkyněmi učiněnými v průběhu správního řízení a poukazoval na jejich vzájemné rozpory. V takové míře podrobnosti není dle krajského soudu nutné uvedené vyjádření opisovat.

Podstata podání osoby zúčastněné na řízení spočívala v jejím přesvědčení, že správní orgány posoudily charakter předmětných pozemků zcela správně, že na nich existuje od nepaměti veřejně přístupná účelová komunikace a že námitky žalobkyně jsou liché a účelové. Dle jejího názoru bylo prokázáno, že překážky byly vybudovány na veřejně přístupné účelové komunikaci, že se tak stalo bez souhlasu silničního správního úřadu, že omezují uživatele komunikace a vlastníky okolních nemovitostí, že mohou být i životu nebezpečné a že ohrožují i veřejný zájem (příjezd vozidel hasičů, záchranky či správců sítí).

Navrhla proto, aby krajský soud žalobu zamítl.

VI. Jednání soudu

Při jednání soudu dne 13. 10. 2015 zůstali všichni zúčastnění na svých stanoviscích.

VII. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s").

Úvodem předesílá, že všechny nemovitosti, o nichž bude níže pojednávat, se nacházejí v katastrálním území Karlov u Rožkopova. Tento údaj již tedy nebude z důvodu úspornosti u jednotlivých nemovitostí dále uváděn.

Krajský soud dále připomíná, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí, kterým silniční správní úřad nařídil žalobcům odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Pokud vzniknou v tomto správním řízení pochybnosti o tom, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom ve věci meritorně rozhodne (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007; všechna

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ohledně pozemků, na kterých jsou umístěny pevné překážky, vedl silniční správní úřad v podstatě souběžné správní řízení, v němž se zabýval otázkou, zda tyto pozemky mají povahu veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích. Protože dospěl k závěru, že ano, deklaroval tuto skutečnost rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014, sp. zn. OUSP/18/SU/2012, č.j. OUSP/SU-245/2014. Proti němu podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2014, č.j. 15485/DS/2014-2-Ma. Jím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí silničního správního úřadu potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 9. 2014.

Ze shora uvedeného plyne pravdivost žalobního tvrzení, že rozhodnutí o odstranění pevných překážek z předmětných pozemků vydal silniční správní úřad za situace, kdy jeho rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace nebylo ještě v právní moci. O odvolání proti rozhodnutí o odstranění pevných překážek již žalovaný rozhodoval v době, kdy rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace v právní moci bylo.

Za pravdu však již nelze dát žalobnímu tvrzení, že takový postup je v rozporu se zákonem. Není sporu o tom, že pokud se silniční správní úřad zabýval otázkou, zda se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv, v samostatném správním řízení, byl závěry učiněnými v tomto řízení ohledně povahy těchto pozemků vázán a nemusel tedy již ve správním řízení o odstranění pevných překážek z těchto pozemků posuzovat tuto otázku jako otázku předběžnou. V takovém případě plně postačuje, pokud by ohledně problematiky povahy daných pozemků správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí na existenci pravomocného rozhodnutí o této otázce odkázal.

V přezkoumávaném správním řízení tak ale silniční správní úřad učinit nemohl, protože v době vydání jeho rozhodnutí dosud o povaze předmětných pozemků pravomocně rozhodnuto nebylo. Z obsahu odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí je ale zřejmé, že tak silniční správní úřad nepostupoval. Naopak, problematice, zda předmětné pozemky jsou veřejně přístupnou účelovou komunikací, tedy zda naplňují všechny její znaky a z jakých důvodů, se věnoval velmi pečlivě. Dá se říci, že pouze v poněkud stručnější verzi kopíroval své závěry, ke kterým dospěl ve svém rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014, sp. zn. OUSP/18/SU/2012, č.j. OUSP/SU-245/2014, které vycházely z důkazů provedených v řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Zabýval se také (a nepřistoupil na něj) návrhem žalobkyně na přerušení řízení do doby, než uvedené rozhodnutí nabude právní moci. Odůvodnil také, proč neprovede důkazy navrhované žalobkyní. Svůj postup odůvodnil, stejně jako své závěry, proč považuje předmětné pozemky za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Tuto otázku si tedy evidentně posoudil jako otázku předběžnou.

Žalovaný tak již v době svého rozhodování činit nemusel, protože o této otázce již bylo pravomocně rozhodnuto. Proto je také odůvodnění jeho rozhodnutí ohledně této problematiky o poznání stručnější.

Dle žalobkyně měl silniční správní úřad vyčkat na nabytí právní moci rozhodnutí o existenci účelové komunikace na dotčených částech příslušných pozemků. Pokud tak neučinil, měl svůj závěr, že se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace podpořit dokazováním provedeným v řízení o odstranění překážek, nikoliv dokazováním provedeným v jiném správním řízení (o existenci veřejně přístupné účelové komunikace). Pokud tak neučinil, považovala žalobkyně jeho rozhodnutí o odstranění pevných překážek za nepřezkoumatelné. Z toho důvodu nepřicházela dle ní v úvahu pro žalovaného jiná možnost, než je z toho důvodu zrušit.

Jak již avizoval shora, tomuto názoru krajský soud přisvědčit nemůže. Za prvé, rozhodnutí silničního správního úřadu o odstranění pevných překážek krajský soud za nepřezkoumatelné ze shora uvedených důvodů rozhodně nepovažuje. Znovu opakuje, že silniční správní úřad si v něm otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích posoudil jako předběžnou otázku. Své závěry, byť byly opřené zejména o důkazy, které silniční správní úřad provedl ve správním řízení, jehož výsledkem byla deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, pak dostatečným způsobem odůvodnil, stejně jako zamítnutí návrhů žalobkyně na doplnění dokazování.

Za druhé, žalobkyně přehlíží, že na správní řízení je nutno nahlížet jako na jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č.j. 6 As 161/2013-25). Odvolací orgán tedy může v rámci odvolacího řízení napravit nejen některá pochybení prvoinstančního správního orgánu, pokud to jejich povaha dovoluje, ale může, resp. musí, také zohlednit skutkové okolnosti, ke kterým došlo po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí.

Pokud tedy žalovaný rozhodoval o odvolání žalobkyně za situace, kdy rozhodnutí, které deklarovalo existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích, bylo pravomocné, nebyl nejmenší důvod, aby rušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vracel k dalšímu řízení. To by totiž nemohlo skončit jinak, než že by silniční správní úřad „obratem“ vydal v podstatě stejné rozhodnutí o odstranění pevných překážek z účelové komunikace. Naopak, dle krajského soudu nemohl žalovaný existenci tohoto pravomocného rozhodnutí přehlédnout, a proto rozhodl zcela v souladu se zákonem tak, že s odkazem na toto rozhodnutí odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí o odstranění pevných překážek potvrdil.

Z toho důvodu se krajský soud nemohl zabývat žalobní námitkou vznesenou dle žalobkyně „z opatrnosti“, v níž rozporovala, že by se na předmětných pozemcích nacházela veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tuto skutečnost již totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí neposuzoval, protože byla předmětem správního řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, které v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, kterým byl vázán.

Důkaz tímto rozhodnutím pak rozhodně nemusel nějak procedurálně provádět. Jednalo se o podklad pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, jehož obsah byl navíc účastníkům správního řízení znám, takže plně postačilo na jeho existenci a obsah odkázat.

Krajský soud v souvislosti s tím dodává, že také jemu je z úřední činnosti známo, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2014, č.j. 15485/DS/2014-2-Ma, kterým rozhodl o odvolání žalobkyně ve správním řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, podala žalobkyně ke zdejšímu soudu žalobu, která byla vedena pod sp. zn. 30A 108/2014. O této žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 16. 10. 2015 a to tak, že žalobu zamítl.

Pro úplnost ještě krajský soud opakuje a zdůrazňuje, že proti závěru správních orgánů o nařízení odstranění pevných překážek z účelové komunikace žalobkyně žádné námitky nevznesla.

Pokud jde o námitku podjatosti úřední osoby, krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně v podání ze dne 17. 6. 2014 uvedla, že přestože nemá konkrétní povědomost o tom, že by úřední osoba pan J. D. měl poměr k věci či účastníkům řízení, přesto má o tom „určité pochybnosti“. Proto „z opatrnosti“ podjatost této osoby namítla. Vedl ji k tomu zejména obsah rozhodnutí Obecního úřadu Stará Paka o návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 6. 6. 2014, č.j. OUSP/SU-231/2014, v němž dle jejího názoru uvedená úřední osoba předjímalá konečný výsledek správního řízení, tedy meritorní rozhodnutí ve věci. V tom spatřovala, spolu se zamítnutím jejího návrhu na doplnění dokazování, porušení zásady nestrannosti.

O námitce podjatosti rozhodla starostka obce Stará Paka sdělením ze dne 16. 6. 2014, č.j. OUSP-335/2014, námitka byla shledána opožděnou.

Žalobní námitka týkající se této problematiky v podstatě kopírovala shora nastíněný obsah námitky podjatosti úřední osoby, kterou žalobkyně vznesla v průběhu správního řízení. Zopakovala, že má důvodné obavy z možné podjatosti pana J. D., přestože nemá vědomost o tom, že by měl poměr k věci či účastníkům řízení. Proti závěru o opožděnosti námitky podjatosti v žalobě nebrojila.

Dle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Dle odst. 2 téže normy účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Tak v dané věci bylo ze strany představeného ohledně žalobkyní vznesené námitky podjatosti úřední osoby postupováno. Jak už krajský soud uvedl, rozhodnutí představeného o námitce žalobkyně v žalobě nerozporovala. Za této situace ovšem nemohl krajský soud, vázán dispoziční zásadou, kterou je řízení dle soudního řádu správního ovládáno (srovnej § 75 odst. 2 s. ř. s.), správnost postupu žalovaného a jeho závěrů přezkoumávat.

Krajský soud sám o námitce podjatosti žalobkyně, kterou znovu vznesla v žalobě, rozhodovat nemůže. K takovému postupu nemá pravomoc, protože by

nahrazoval pravomoc představeného danou mu citovaným ustanovením § 14 odst. 2 správního řádu. Může si dovolit pouze obiter dictum přičinit poznámku, že pokud sama žalobkyně uvádí, že jí nejsou známy žádné konkrétní skutečnosti, pro které by měla mít dotčená úřední osoba s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo lze pochybovat o její nepodjatosti, pak podmínky pro vyloučení této osoby z projednávání a rozhodování věci nemohou být ani teoreticky naplněny.

Krajský soud tedy neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 16. října 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu